

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Markétou Tukinskou, Ph.D.
sídlem J. V. Sládka 1363/2, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: **město Chabařovice**
sídlem Husovo náměstí 183, 403 17 Chabařovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2024, č. j. KUUK/074487/2024

takto:

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17. 5. 2024, č. j. KUUK/074487/2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2024, č. j. KUUK/074487/2024, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy a majetku, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 7. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/238677/2023/BaueJ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) schválil stavební záměr na stavbu „Roudníky – kruhová křižovatka na vjezdu do obce“ v rozsahu stavebních objektů SO 101 Komunikace a SO 401 Veřejné osvětlení, na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XI v k. ú. X a stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby. Zároveň podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) povolil kácení dřevin a podle § 9 téhož zákona uložil náhradní výsadbu.

Žaloba

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný v rozporu s § 2, § 3 a § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevypořádal se všemi námitkami, které uplatnil v průběhu řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný totiž vůbec nepřihlédl k těm námitkám, jež žalobce uplatnil v doplnění odvolání proti tomuto rozhodnutí. Svůj postup odůvodnil tím, že tyto námitky žalobce neuplatnil v 10denní lhůtě stanovené mu k doplnění podaného odvolání. Takový výklad však dle žalobce nemá oporu v žádném ustanovení správního řádu, § 82 odst. 4 nevyjímaje. Žalobce prostřednictvím těchto námitek namítal nesoulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, poukazoval na nedostatky projektové dokumentace a nevhodnost navrhovaného řešení stavby kruhového objezdu. To jsou přitom otázky, jimiž se měl správní orgán prvního stupně i žalovaný, jenž má dle § 89 odst. 2 správního řádu povinnost přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, jakož i jeho správnost z hlediska souladu s veřejným zájmem, zabývat z úřední povinnosti i bez námitek. Dle přesvědčení žalobce totiž veřejný zájem vyžaduje, aby stavba byla v budoucnu funkční, svou konstrukcí odpovídala místním dopravním potřebám, řešila všechny dopravní situace a mohly ji využívat veškeré dopravní prostředky, které místem běžně projíždí. Stejně tak je v souladu s veřejným zájmem, aby podklady pro vydání rozhodnutí byly přehledné, úplné a správné a aby napadené rozhodnutí bylo vykonatelné.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože žalovaný nenapravil pochybení správního orgánu prvního stupně, který ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že konstrukce rozšíření vozovky, jež má být v rámci stavby realizována, je navržena jen pro třídu dopravního zatížení V a návrhovou úroveň porušení D1, jako netuhá vozovka s celkovou tloušťkou konstrukce 420 mm (katalogová konstrukce dle TP¹: D1-N-6-V-PIII). Sam správní orgán prvního stupně přitom ve svém

¹ Technické podmínky TP 170 - Navrhování vozovek pozemních komunikací, schválené Ministerstvem dopravy (pozn. soudu)

vyjádření ze dne 23. 10. 2023, č. j. 283920/2023, konstatoval, že měla být použita vozovka pro třídu dopravního zatížení IV. Ačkoliv je dle žalobce toto vyjádření součástí správního spisu vedeného žalovaným, ten na něj v odvolacím řízení nijak nereagoval a výrokovou část prvostupňového rozhodnutí odpovídajícím způsobem nezměnil. Stejně tak v projektové dokumentaci navrhovaná širší kruhového objezdu je hraniční a delší automobily či zemědělská technika se na komunikaci nevejdou. Touto otázkou se měli správní orgán prvního stupně i žalovaný zabývat z úřední povinnosti.

5. Tímto došlo dle žalobce k porušení obecných požadavků na územní plánování stanovených v § 18 a § 19 stavebního zákona a požadavku na zajištění ochrany veřejného zájmu uvedeného v § 94p stavebního zákona a § 16 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), protože nedostatečnou konstrukcí vozovky může dojít k narušení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Výrok rozhodnutí, jímž byl schválen stavební záměr, pak v důsledku nesprávného postupu žalovaného neobsahuje náležitosti stanovené v § 13a odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., neboť v něm není uveden správný popis konstrukce vozovky.
6. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že projektová dokumentace stavby je přelepovaná a zmatená. V průvodní a souhrnné zprávě je uvedeno plánované zahájení stavby 04/2020 a dokončení 06/2020, v části týkající se osvětlení je na jedné straně dokumentace zmiňována lokalita Roudníky, na dalších stranách Chlumec. Projektová dokumentace neobsahuje veškeré nutné údaje, zejména průjezdové křivky a vůbec nepočítá s možností průjezdu nákladních automobilů s přívěsem, které místem běžně projíždějí. Dle žalobce by přitom žalovaný měl mít dostatečné odborné znalosti, jakož i znalost daného místa, a zkušenosti, aby věděl, že při průjezdu kruhovou křižovatkou je nutno uvažovat o všech trajektoriích ze všech možných směrů a že je nutné uvažovat o všech vozidlech, která budou daný kruhový objezd užívat k průjezdům. Schválením záměru na základě této projektové dokumentace tak dle žalobce došlo ze strany žalovaného k porušení § 94o odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný se nadto v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal se žalobcovou námitkou, že v projektové dokumentaci *„ zcela chybí určité typy trajektorií “*, ačkoliv se touto otázkou měl při posuzování správnosti a úplnosti projektové dokumentace zabývat z úřední povinnosti.
7. V čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že v rámci podaného odvolání poukázal na nesprávnost závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice ze dne 17. 9. 2019. Žalovaný proto požádal příslušný nadřízený správní orgán (Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství) o potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska. Ten interním sdělením ze dne 2. 4. 2024, č.j. KUUK/026574/2024, závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice změnil ohledně druhového označení stromů určených ke kácení. V rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí pak žalobce poukázal na to, že sdělení nebylo vydáno po dohodě se silničním správním úřadem, jak vyžaduje § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Na tuto námitku reagoval žalovaný v napadeném rozhodnutí tím, že *„ke kácení dřevin není třeba dohody se silničním správním úřadem, toto nemá zákonnou oporu.“* To je však dle žalobce v rozporu s požadavky zákona o ochraně přírody a krajiny.
8. Žalovaný kromě toho dle žalobce nerespektoval, že v důsledku změny závazného stanoviska došlo také ke změně skutkového stavu. Závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice povolovalo pokácení jednoho kusu akátu, jeho změnou bylo místo něho povoleno pokácení jednoho kusu jasanu (dvojkmen). Žalovaný měl proto napadeným rozhodnutím v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se změnou závazného stanoviska změnit odpovídajícím způsobem výrok prvostupňového rozhodnutí. Tím totiž bylo povoleno (v souladu s původním zněním závazného stanoviska) pokácení jednoho kusu akátu a dvou kusů hrušní. Jelikož tak žalovaný neučinil, trpí dle žalobce napadené rozhodnutí zjevnou vadou, je (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) nevykonatelné a porušuje § 94p odst. 2 a § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona.

9. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný v rozporu s § 34 správního řádu nedoručoval písemnosti žalobcovu zmocněnci, ale přímo žalobci. Nesprávně doručené písemnosti pak již jeho zmocněnci nedoslal. Žalobci se kromě toho při nahlížení do správního spisu nepodařilo dohledat některé doručenky od zasílaných písemností, či zjistil, že některé písemnosti byly doručovány místo na adresu bydliště účastníka řízení do datové schránky tohoto účastníka, ačkoliv se jednalo o datovou schránku podnikající fyzické osoby. Z obsahu spisu přitom nevyplývá, že by tento účastník dal k takovému postupu souhlas.
10. V šestém žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou, že ačkoliv je v projektové dokumentaci uvedeno, že v prostoru stavby se nachází kanalizace, vyjádření příslušného provozovatele se kanalizace netýká, přestože i vyjádření týkající se kanalizace mělo být dle žalobce součástí spisové dokumentace. Žalobce je přesvědčen, že touto skutečností se měl žalovaný zabývat z úřední povinnosti. Ustanovení § 94l odst. 2 písm. b) stavebního zákona totiž vyžaduje, aby součástí podkladů pro vydání společného povolení byla i platná stanoviska všech dotčených orgánů. Žalobce v této souvislosti dále poukazoval i na nedostatky dalších stanovisek, jež byly podkladem pro schválení stavebního záměru. Jedno ze stanovisek společnosti ČEZ Distribuce, a. s., obsažených ve spise pozbylo platnosti dne 13. 5. 2023, tedy dříve, než bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice ze dne 19. 10. 2019, č. j. 2808/SÚ/347/19/ZávS/dub, bylo v době vydání napadeného rozhodnutí starší dvou let. Dle žalobcova názoru se přitom jedná o stanovisko orgánu územního plánování, jež má dle § 96b odst. 5 stavebního zákona omezenou dobu platnosti. Nadto není zřejmé, jaká projektová dokumentace byla podkladem pro jeho vydání. V době, kdy bylo vydáno, totiž projektová dokumentace, na jejímž základě byl schválen stavební záměr, ještě neexistovala. Ve spise obsažené stanovisko Krajské hygienické stanice v Ústí nad Labem pak považuje žalobce za nejednoznačné.
11. Podle žalobcova přesvědčení není také jednoznačná otázka platnosti dvou smluv, jež jsou součástí spisového materiálu. Jedná se o smlouvy ze dne 6. 1. 2023, v nichž na jedné smluvní straně vystupuje Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, příspěvková organizace. Obě smlouvy byly totiž za tuto organizaci podepsány náměstkem ředitele, avšak dle zřizovací listiny uvedené organizace je za ni oprávněn jednat ředitel, zatímco jiné osoby jen v případech, kdy tak určí vnitřní předpis či jiná příslušná písemnost. Žádná taková listina však není součástí ani jedné smlouvy ani na ni žádná smlouva neodkazuje.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Ačkoliv žalobce zůstal v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně pasivní a námitky uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný se jimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval.
13. Za důvodnou nepovažoval žalovaný žalobcovu námitku ohledně nedostatečné konstrukce vozovky. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě projektové dokumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ověřené oprávněnou osobou dle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon), ve znění pozdějších předpisů. Ta odpovídá ze její správnost. Podkladem pro vydání rozhodnutí byla také souhlasná stanoviska dotčených orgánů. Pro vydání společného povolení tak byly splněny zákonné požadavky. Vystane-li přesto nutnost změny v konstrukční vrstvě vozovky, bude řešena jako změna stavby před dokončením.

14. Co se týče změny výrokové části prvostupňového rozhodnutí v důsledku změny závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice ze dne 17. 9. 2019, tu žalovaný neprovedl, protože Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, v odůvodnění svého stanoviska uvedl, že *„z textu závazného stanoviska je zřejmé, že dřeviny jím řešené jsou totožné s dřevinami, jejichž kácení žadatel požaduje v předložené žádosti. Ve výroku závazného stanoviska tedy zřejmě došlo k překlepu.“* Nadto se nejedná o rozsáhlé kácení dřevin a lze s jistotou určit, které stromy budou pokáceny. Žalovaný také na pochybení dotčeného orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal.
15. Žalovaný připustil, že v průběhu odvolacího řízení nesprávně doručoval písemnosti přímo žalobci, a nikoliv jeho zástupci, na což jej žalobce upozornil. Žalovaný poté své pochybení napravil, zástupci žalobce doručil dodatečně výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a žalobci byla také prodloužena lhůta pro vyjádření k podkladům rozhodnutí.
16. K žalobcem namítaným nedostatkům stanovisek dotčených orgánů a dalších listin žalovaný uvedl, že v době podání žádosti o schválení záměru byla všechna závazná stanoviska a vyjádření platná. Ochranu existujících inženýrských sítí zajistil správní orgán prvního stupně tím, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí uložil stavebníkovi povinnost před zahájením prací zajistit vytyčení stávajících sítí technické infrastruktury.
17. Žalovaný nepřisvědčil ani názoru žalobce, že o schválení záměru bylo rozhodnuto na základě neplatného závazného stanoviska orgánu územního plánování. Toto stanovisko je totiž dle žalovaného součástí koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Ústí nad Labem, jež bylo vydáno dne 7. 3. 2023. Co se týče žalobcem zpochybňované platnosti smluv, jež žadatel doložil k žádosti o vydání společného povolení, dle názoru žalovaného on ani správní orgán prvního stupně nejsou povinni zkoumat, zda byly *„sepsány v souladu s příslušnými zákony a podepsány oprávněnými osobami“*.
18. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

19. Žalobce v replice, kterou reagoval na vyjádření žalovaného, s jeho argumentací nesouhlasil. Zopakoval, že v řízení podal odvolání, které následně doplňoval, což je postup zcela souladný se správním řádem. Odvolací námitky lze totiž uplatňovat až do vydání rozhodnutí o odvolání. Již z podané žaloby je přitom dle jeho přesvědčení zřejmé, že žalovaný se se všemi v odvolacím řízení uplatněnými námitkami nevypořádal.
20. Podle žalobce též není možné, aby bylo vydáno rozhodnutí umožňující realizovat stavební záměr, na základě projektové dokumentace, o které správní orgány v průběhu řízení zjistí, že je v rozporu s faktickým stavem či nesprávná. Právě k tomu přitom došlo v tomto případě. Správní orgán prvního stupně v předkládací zprávě určené žalovanému uvedl, že třída konstrukce vozovky není dostatečná. Formální splnění zákonných požadavků spočívající ve zpracování projektové dokumentace odpovědnou autorizovanou osobou bez jakékoliv kontroly faktického stavu nemůže být dle žalobce důvodem k tomu, aby bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výsledkem řízení před správními orgány schválení záměru stavby, která nemůže být prakticky funkční. Pokud by tomu tak bylo, postrádalo by řízení smysl.

21. Žalobce také poznamenal, že co se týče doručování, žalovaný provedl nápravu pouze u poslední doručované písemnosti.
22. Žalobce je rovněž toho názoru, že závazná stanoviska i další listiny, jež jsou podkladem pro vydání rozhodnutí, musí být správné a platné nejen v době podání žádosti, ale i v době vydání rozhodnutí. Je přitom povinností správních orgánů zkoumat alespoň v obecné rovině jejich správnost, jinak by jejich činnost nebyla výkonem veřejné správy, ale činností zcela formální a nadbytečnou. Ze stejného důvodu se musí proto i zabývat obsahem podané žádosti o vydání společného povolení a jejích příloh, správností navrhovaného řešení stavebního záměru, a posouzením souladu s veřejným zájmem a s obecnými požadavky na výstavbu.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

23. Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření odkázala na jeho přílohu, jejímž obsahem jsou připomínky, „*které byly již uplatněny v rámci odvolacího procesu*“ a které podle jejího názoru „*zůstávají nadále v platnosti*“.
24. Z této přílohy vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s argumentací správního orgánu prvního stupně obsaženou v jeho stanovisku ze dne 23. 10. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/399283/2023/BaueJ, jímž se vyjadřoval k odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Námitky obsažené v odvolání se však ne zcela shodují s námitkami, které žalobce uplatnil v žalobě. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení se tak v nikoliv zanedbatelném rozsahu s obsahem podané žaloby míjí. Soud se proto zaměřil na shrnutí pouze těch částí vyjádření osoby zúčastněné na řízení, jež se týkají uplatněných žalobních bodů.
25. Z nich vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení přisvědčila žalobcově námitce, že při realizaci záměru bude muset být použita vyšší konstrukční třída vozovky, než je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Dle jejího názoru však postačí, aby byla zesílena její podkladní vrstva o 2 cm a ložná vrstva o 1 cm. K námitkám žalobce týkajícím se nedostatečné šíře kruhového objezdu neumožňující průjezd všech druhů vozidel, které místem běžně projíždějí, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že projektová dokumentace obsahuje výsledky simulace průjezdových křivek nákladních automobilů o délce 12 m a delších třínápravových autobusů o délce 13,7 m, které byly odsouhlaseny příslušným dopravním inspektorátem Policie České republiky. Průjezdové křivky autobusu přitom zhruba odpovídají i průjezdovým křivkám dlouhých jízdních souprav. Pro jejich průjezd byla také záměrně navržena křižovatka s možností přejíždění středového ostrůvku. Tyto námitky tedy nepovažovala za důvodné.

Posouzení věci soudem

26. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání.
27. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Samotný návrh na provedení důkazu (správním spisem), který žalobce učinil přímo v podané žalobě, takovým důvodem není (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Správním spisem, z něhož soud zjistil všechny nezbytné skutečnosti pro posouzení a rozhodnutí věci, se navíc ani dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

28. Na tomto místě soud předesílá, že po prostudování obsahu předloženého správního spisu a přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
30. Dne 2. 1. 2023 podal stavebník (osoba zúčastněná na řízení) u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání společného povolení pro stavební záměr „*Roudníky kruhová křižovatka na vjezdu do obce, objekty SO 101 Komunikace a SO 404 Veřejné osvětlení*“, umístěný na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XI, vše v k. ú. X, s předpokládaným termínem zahájení a dokončení 04/2023 a 04/2027. Přílohou žádosti byla mimo jiné projektová dokumentace stavebního záměru zpracovaná Ing. J. K. Její součástí byla také jím vypracovaná průvodní a souhrnná zpráva a „*Trajektorie průjezdu vozidel křižovatkou*“ z února 2020 (obojí pro objekt SO 101 Komunikace) a zpráva ze srpna 2019 (pro objekt SO 401 Rozvod veřejného osvětlení).
31. Žalobci svědčilo po dobu řízení o žádosti vlastnické právo k pozemkům parc. č. st. XJ, jehož součástí je stavba (budova č. p. XK), parc. č. XL a parc. č. XM v k. ú. X, které bezprostředně sousedí s pozemky parc. č. XC, XD, XF, XG a nacházejí se ve vzdálenosti několika metrů od hranic pozemků parc. č. XH a XI.
32. Oznámením ze dne 8. 3. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/82062/2023/BaueJ, oznámil správní orgán prvního stupně v něm uvedenému okruhu účastníků řízení, jenž zahrnoval i žalobce, že na základě žádosti stavebníka bylo zahájeno společné územní a stavební řízení ve věci stavebního záměru uvedeného v bodě 30 výše. V oznámení správní orgán prvního stupně současně účastníky řízení vyrozuměl, že podle § 94m stavebního zákona upouští od ústního jednání, a účastníci řízení tak mohou uplatnit své námitky a připomínky do 15 dnů od doručení oznámení. Současně účastníky řízení poučil, že osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno, může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno, a že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2023.
33. V průběhu řízení shromáždil správní orgán prvního stupně mimo jiné následující podklady:
 - smlouva o úpravě vzájemných práv a povinností souvisejících se vstupem do tělesa silnice v důsledku realizace stavby „VO – výstavba kruhové křižovatky Roudníky“, č. X/6195/2022/UL, uzavřená mezi Správou a údržbou silnic Ústeckého kraje, příspěvkovou organizací, a osobou zúčastněnou na řízení dne 6. 1. 2023, smlouva o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti inženýrské sítě č. VI/6198/2022/UL, uzavřená mezi Ústeckým krajem zastoupeným Správou a údržbou silnic Ústeckého kraje, příspěvkovou organizací, a osobou zúčastněnou na řízení dne 6. 1. 2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2023, č. j. MMUL/PO/80209/2023/ChlaI, závazné stanovisko ze dne 2. 11. 2022, č. j. KHSUL 51535/2022, a sdělení ze dne 15. 3. 2023, č. j. KHSUL 117878/2023, Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice, odboru stavební úřad, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 2808/SÚ/347/ZávS/dub, závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019,
 - vyjádření ze dne 26. 11. 2022, zn. O22610243783/UTPCUL/MD, a ze dne 19. 2. 2023, zn. SCVKZAD161883, společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., vyjádření ze dne 13. 11. 2022, zn. 0101841425 a ze dne 21. 11. 2022, zn. 001129665273 a zn. 001129665186, společnosti ČEZ Distribuce, a. s., vyjádření společnosti Telco Pro Services, a. s., ze dne 13. 11. 2022, zn. 0201492757, vyjádření společnosti ČEZ ICT Services, a. s., ze dne 13. 11. 2022, zn. 0700629863, vyjádření společnosti České Radiokomunikace a. s. ze dne 25. 10. 2022, zn. UPTS/OS/317634/2022, vyjádření společnosti CETIN a. s. ze dne 23. 10. 2022, č. j. 814020/2022, vyjádření společnosti Vodafone Czech Republic a. s. ze dne 23. 10. 2022, zn. MW9910210379481897, vyjádření společnosti T-Mobile Czech Republic a. s. ze dne 24. 10. 2022, zn. E53866/22.
34. Dne 12. 7. 2023 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž rozhodl o žádosti podané dne 2. 1. 2022 tak, jak již soud stručně popsal v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.
35. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí blanketním odvoláním ze dne 14. 8. 2023, doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 16. 8. 2023. Výzvou ze dne 17. 8. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/284633/2023/BaueJ, vyzval správní orgán prvního stupně žalobce, aby podané odvolání doplnil do 10 dnů od doručení této výzvy. Výzva byla žalobci doručena dne 4. 9. 2023. Žalobce v reakci na výzvu doplnil odvolání ze dne 14. 8. 2023 podáním ze dne 13. 9. 2023. Podání učinil prostřednictvím jím zvolené zmocněnkyně (advokátky, jež žalobce zastupuje i v řízení před soudem). Jeho přílohou byla plná moc, na základě níž žalobce uvedenou advokátku k zastupování ve věci zmocnil. V podání ze dne 13. 9. 2023 žalobce uplatnil proti prvostupňovým rozhodnutím schválenému záměru následující námitky: (i) konstrukce vozovky pro třídu dopravního zatížení V je značně poddimenzovaná, neboť příslušná komunikace představuje jediný přístup do areálu několika společností, a lze tak předpokládat, že po ní bude projíždět více nákladních vozidel, než odpovídá této třídě, (ii) vnitřní a vnější poloměr kruhového objezdu nebude umožňovat bezpečný průjezd nákladních automobilů s přívěsem, (iii) sama šíře komunikace je „*na samé hranici legálnosti*“, a dojde-li při realizaci stavby k drobné odchylce, nemůže být nikdy zkolaudována, nic přitom nebrání tomu, aby byl kruhový objezd navržen větší, pokud by byl umístěn více na severozápad, (iv) kruhový objezd je nedůvodně lokalizován nepřiměřeně blízko nemovitosti (domu č. p. XK), jejímž je žalobce spoluvlastníkem, dojde k přesunu dopravy do bezprostřední blízkosti domu č. p. XK, což může ohrozit jeho stabilitu a v zimním období může docházet k jeho nadměrnému znečišťování a poškozování vodou stékající z komunikace, (v) vliv záměru na okolní nemovitosti nebyl řádně zváženo, řešení nerespektuje vlastnická práva dalších osob, (vi) není zřejmé, jakým způsobem mají být realizované chodníky napojeny na stávající chodníky v obci. Dále žalobce namítal, že (vii) ačkoliv bylo prvostupňovým rozhodnutím stanoveno, že nesmí být při provádění záměru zasaženo do stávajícího kořenového systému dřevin a dojit k jeho poškození, je zjevné, že dojde

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k ohrožení několika vzrostlých stromů na pozemcích parc. č. XL a XD v blízkosti stávající komunikace, a také proto by mělo dojít k posunutí záměru, (viii) není zřejmé, kácení jakých konkrétních stromů bylo prvostupňovým rozhodnutím povoleno, (ix) prvostupňovým rozhodnutím uložená náhradní výsadba je nedostatečná, navíc má být realizována v jiném katastrálním území, a není tak způsobilá nahradit ztrátu stromů na původním místě. Žalobce rovněž namítal, že řízení, v němž bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, je zatíženo vadami, a to zejména z toho důvodu, že nebyl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

36. Sdělením ze dne 26. 9. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/355973/2023/BaueJ, vyrozuměl správní orgán prvního stupně o podaném odvolání ostatní účastníky řízení. Dne 25. 10. 2023 předal správní orgán prvního stupně spis spolu se svým stanoviskem ze dne 23. 10. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/399283/2023/BaueJ, žalovanému.
37. Dne 30. 10. 2023 bylo správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému doručeno doplnění odvolání žalobce ze dne 20. 10. 2023. Správní orgán prvního stupně jej dne 6. 11. 2023 zaslal žalovanému. V podání ze dne 20. 10. 2023, jež učinil prostřednictvím své zástupkyně, žalobce namítal, že (i) prvostupňové rozhodnutí nejspíše nebylo doručeno všem účastníkům, neboť v případě jednoho z nich ve spise nenalezl doklad o doručení rozhodnutí, (ii) projektová dokumentace je „*po formální stránce*“ přinejmenším sporná, zjevně se jedná o „*přelepovanou*“ dokumentaci z předchozího řízení, projekt nereflektuje současný stav na místě, (iii) ve vyjádření společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., není reflektováno, že v prostoru realizace záměru se nachází kanalizace, (iv) dopravní zatížení neodpovídá situaci na místě, v úseku mezi Roudníky a Chabařovicemi se nachází areály, do nichž jezdí velká nákladní vozidla včetně souprav, schválený záměr s nimi vůbec nepočítá, (v) šíře kruhového objezdu je hraniční, delší automobily se na něj nemohou vejít, nepočítá se se zemědělskou technikou, (vi) je odkazováno na právní předpisy, které již pozbyly platnosti, (vii) trajektorie průjezdů vozidel křižovatkou vůbec neobsahují průjezdy souprav a průjezdy větších vozidel ve směru od a do obce, (viii) jejich pohybem dojde k poškození realizovaného záměru a ohrožení dalších účastníků silničního provozu, (ix) z projektové dokumentace není zřejmé, jak bude předejito možnému sesuvu půdy z pozemku parc. č. 3/1, jenž je situován značně výše než stavební záměr, (x) projektová dokumentace v části týkající se osvětlení obsahuje na jedné straně zmínku o lokalitě Roudníky, na dalších stranách je zmiňován Chlumec, je otázkou, zda se vůbec jedná o dokumentaci vztahující se k projednávané věci, (xi) vyjádření/souhlas společnosti „ČEZ“ je platné jen do 13. 11. 2023, sdělení „ČEZ“ skončila platnost 13. 5. 2023, vyjádření společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., končí platnost 11. 11. 2023, stanovisko Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje je poněkud nejasné, stanovisko Městského úřadu Chabařovice ke kácení stromů je z roku 2019, nereflektuje současný stav, (xii) žalobce má za to, že ve věci mělo být konáno ústní jednání, od něhož správní orgán prvního stupně upustil.
38. Žádostí ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/164602/2023, žalovaný podle § 149 odst. 7 správního řádu požádal Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019. Sdělením z téhož dne, č. j. KUUK/1644768/2023, žalovaný vyrozuměl účastníky řízení, že po dobu vyřizování jeho žádosti ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/164602/2023, příslušným správním orgánem neběží žalovanému lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Žalobci bylo sdělení ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/1644768/2023, doručeno do vlastních rukou dne 1. 12. 2023.

39. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal dne 2. 4. 2024 pod č. j. KUUK/026574/2024 písemnost označenou jako „interní sdělení“. Jejím prostřednictvím změnil závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019, jímž tento orgán ochrany přírody vyslovil souhlas s kácením jednoho kusu akátu (dvojkmen) a dvou kusů hrušně na pozemcích parc. č. XI a parc. č. XC tak, že povolil kácení dvou kusů hrušně na pozemku parc. č. XC a jednoho kusu jasanu (dvojkmen) na pozemku parc. č. XI a potvrdil závazné stanovisko v té části, v níž byla uložena náhradní výsadba jednoho kusu lípy srdčité na pozemku parc. č. XN v k. ú. X.
40. Výzvou ze dne 5. 4. 2024, č. j. KUUK/053070/2024, vyrozuměl žalovaný účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim do 10 dnů od jejího doručení. Žalobci byla výzva doručena do vlastních rukou dne 16. 4. 2024. Zástupkyni žalobce byla výzva doručena dne 17. 4. 2024.
41. Dne 16. 4. 2024 žalobce společně se svou zástupkyní využil možnosti nahlížení do spisu, o čemž byl vyhotoven úřední záznam z téhož dne, č. j. KUUK/06304/2024. Z něho vyplývá, že v průběhu nahlížení zástupkyně žalobce upozornila žalovaného, že s ní nekomunikuje a nesprávně veškeré písemnosti doručuje žalobci. Dle úředního záznamu ze dne 24. 4. 2024, č. j. KUUK/063065/2024, tohoto dne žalobce prostřednictvím své zástupkyně opět využil práva nahlížet do spisu.
42. K podkladům pro vydání rozhodnutí se žalobce vyjádřil prostřednictvím své zástupkyně podáním ze dne 29. 4. 2024 doručeným žalovanému téhož dne. V něm namítal, že řízení vedené žalovaným je zatíženo procesními vadami, protože prvostupňové rozhodnutí, jakož i výzva ze dne 5. 4. 2024, č. j. KUUK/053070/2024, nebyly dosud doručeny všem účastníkům, účastníku řízení Janu Maternovi byly některé písemnosti nesprávně doručovány do datové schránky podnikající fyzické osoby a zástupkyni žalobce dosud nebyly doručeny veškeré písemnosti. Žalobce znovu poukazoval na nedostatečnost konstrukce vozovky pro třídu dopravního zatížení V a zhodnocení průjezdových možností, neplatnost vyjádření a stanovisek, jakož i na to, že některá z nich jsou starší dvou let, což je dle jeho názoru nepřípustné. Také namítal, že dojde k přiblížení dopravy k jím vlastněné nemovitosti a k dotčení kořenového systému některých dřevin, a že změnou závazného stanoviska Krajským úřadem Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 4. 2024, č. j. KUUK/026574/2024, nedošlo k odstranění všech nedostatků závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019. Toto stanovisko je dle žalobce nesprávné, neboť nebylo vydáno po dohodě se silničním správním úřadem, ačkoliv je zřejmé, že stromy, jež mají být pokáceny, se nacházejí na silničních pozemcích. Žalobce dále zpochybňoval vhodnost nařízené náhradní výsadby i samotnou formu změnového závazného stanoviska.
43. Napadeným rozhodnutím, jež bylo doručeno zástupkyni žalobce dne 17. 5. 2024, žalovaný rozhodl tak, jak již soud uvedl v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku.
44. Ačkoliv před vydáním napadeného rozhodnutí byl stavební zákon s účinností od 1. 1. 2024 nahrazen zákonem č. 283/2021 Sb., stavební zákon, vzhledem k tomu, že řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo zahájeno již dne 2. 1. 2023 (viz bod 30 výše), v souladu s § 334a odst. 1 a 3 tohoto zákona soud věc posuzoval podle dosavadních právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobce byl účastníkem správního řízení z důvodu, že mu po celou dobu řízení svědčilo vlastnické právo k pozemkům a stavbě, jež sousedí s pozemky, na nichž měl být stavební záměr realizován (viz bod 31 výše). Žalobce byl tedy účastníkem společného územního a stavebního řízení v souladu s § 94k písm. e) stavebního zákona.
46. Žalobci tudíž svědčilo právo podávat proti stavebnímu záměru námitky, a to za kumulativního splnění dvou předpokladů. Za prvé námitky musely být podány ve lhůtě stanovené v oznámení o zahájení řízení, přičemž žalobce musel být v tomto oznámení poučen, že k později uplatněným námitkám nebude přihlédnuto (§ 94m odst. 1 a 3 stavebního zákona). Za druhé námitky musely směřovat proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi mohlo být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě, přičemž v námitkách kromě důvodů pro jejich podání musely být uvedeny skutečnosti, které zakládaly žalobcovo postavení jako účastníka řízení (§ 94n odst. 3 stavebního zákona).
47. Námitky splňující uvedené předpoklady byl správní orgán prvního stupně povinen posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud určitá taková námitka nepřesahovala rozsah jeho působnosti. O námitkách občanskoprávní povahy si správní orgán prvního stupně byl oprávněn a povinen učinit úsudek a rozhodnout ve věci, a to s výjimkou námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. Také o podmínkách pro uplatňování námitek musel být žalobce poučen v oznámení o zahájení řízení (§ 94n odst. 4 stavebního zákona).
48. Správní orgán prvního stupně byl bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a dotčených orgánů ve společném územním a stavebním řízení povinen *ex offio* posoudit, zda je stavební záměr v souladu s požadavky a) stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo stavebního zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Dále byl správní orgán prvního stupně povinen ověřit zejména, zda a) je předložená dokumentace úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, a b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem. Správní orgán prvního stupně byl též povinen ověřit účinky budoucího užívání stavby (§ 94o odst. 1 až 3 stavebního zákona).
49. Povinností žalovaného pak bylo v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přihlédnout k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, avšak jen tehdy, jednalo-li se o takové skutečnosti nebo důkazy, které žalobce nemohl uplatnit dříve (§ 82 odst. 4 správního řádu). Dále byl žalovaný povinen přezkoumat soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžadoval-li by to veřejný zájem (§ 89 odst. 2 správního řádu).

50. Výše uvedené lze shrnout tak, že žalovaný byl v řízení o odvolání povinen věcně vypořádat jen takové žalobcovy odvolací námitky, které za prvé byly uplatněny včas jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v řízení odvolacím, za druhé směřovaly proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů a za třetí jimi mohlo být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Pokud by odvolací námitka nesplňovala byť jen jedinou z uvedených třech podmínek, nemohlo by vést k závěru o nezákonnosti nebo nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud by takovou námitku žalovaný nevypořádal nebo ji vypořádal nesprávně. Žalobní námitka týkající se chybějícího či nesprávného vypořádání takové odvolací námitky by tudíž nemohla obstát (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2025, č. j. 30 A 6/2024-104, body 26 a 27). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem vyplývá, že požadavek na včasné uplatnění námitek (koncentraci řízení) nelze vykládat absolutně. Žalovaný by proto byl povinen se zabývat i těmi odvolacími námitkami žalobce, jež byly podány opožděně (tedy nesplňovaly by jen první ze tří podmínek vymezených v předchozím odstavci) v důsledku chybného postupu správního orgánu prvního stupně a těmi odvolacími námitkami, jejichž prostřednictvím žalobce poukazoval na porušení kogentního ustanovení hmotného nebo procesního práva, a to za předpokladu, že by se jednalo o takové pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 As 24/2013-35, ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-46, a ze dne 30. 4. 2019, č. j. 10 As 210/2018-33, bod 13). V žádném případě však žalobce nebyl oprávněn v řízení před správními orgány vznášet námitky týkající se pouze ochrany veřejného zájmu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 18 A 15/2024-101, bod 52, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 As 291/2024-53, bod 30).
51. Soud je pak povinen v mezích konkrétní žalobní námitky, i když její obdoba nebyla uplatněna řádně a včas v řízení před správními orgány, za podmínky, že jejím předmětem je záležitost veřejného zájmu a současně se týká možného přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobce, věcně posoudit správnost sporovaných závěrů správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, body 21 až 24). Vyjde-li však při soudním přezkumu rozhodnutí najevo, že žalobce nebude v rozporu se svými žalobními námitkami jím tvrzenou nezákonností dotčen na svých právech nebo v žalobě vůbec na dotčení svých práv nepoukazoval, povede tato skutečnost nutně k zamítnutí žaloby bez ohledu na to, zda je žalobou napadené rozhodnutí skutečně v některém ohledu nezákonné, či nikoliv. Námitky, které se nedotýkají právní sféry žalobce, totiž nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, i kdyby byly co do tvrzené nezákonnosti zcela důvodné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 As 246/2016-32, bod 28, a ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 As 234/2020-35, bod 37). Žalobce je totiž oprávněn prostřednictvím správní žaloby hájit pouze svá procesní a hmotná práva. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, slouží tudíž k tomu, aby žalobce mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí, právní sféru. Podat žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*) ve prospěch jiných osob s. ř. s. umožňuje pouze stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 18).
52. V případě každé žalobní námitky samozřejmě také platí, že míra obecnosti žalobních bodů určuje míru obecnosti, v jaké je soud povinen a rovněž oprávněn jednotlivé žalobní body

vypořádat. Není totiž možné, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

53. Soud se nejprve zabýval námitkami, které žalobce uplatnil pod druhým žalobním bodem.
54. Žalobce má pravdu v tom, že správní orgán prvního stupně ve výroku I prvostupňového rozhodnutí, jímž schválil stavební záměr, mimo jiné uvedl, že rozšíření vozovky, k němuž má při jeho realizaci dojít, je navrženo „na třídu dopravního zatížení V a návrhovou úroveň porušení D1, jako netuhá vozovka s celkovou tloušťkou konstrukce 420 mm“. Žalobce má rovněž pravdu v tom, že ve stanovisku ze dne 23. 10. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/399283/2023/BaueJ, k žalobcovu odvolání, správní orgán prvního stupně připustil (str. 2), že bude nutné použít konstrukci vozovky o třídu vyšší (třídu dopravního zatížení IV). Dle správního orgánu prvního stupně je tomu tak proto, že původní třída dopravního zatížení byla stanovena na základě hodnoty průjezdu 165 těžkých nákladních vozidel za 24 hodin v obou směrech, převzaté z výsledků celostátního sčítání dopravy z roku 2016. Nové celostátní sčítání však již udává hodnotu 199 těžkých nákladních vozidel, což už je na hraně únosnosti v prvostupňovém rozhodnutí uvedené třídy dopravního zatížení V.
55. Je také pravdou, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí přímo nevyjádřil k tomu, co ohledně navržené třídy dopravního zatížení uvedl ve svém stanovisku k odvolání správní orgán prvního stupně. To však žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Ke stanovisku správního orgánu prvního stupně k podanému odvolání (§ 88 odst. 1 správního řádu) totiž nemusel žalovaný vůbec přihlížet, jelikož měl plné právo si bez ohledu na jeho obsah učinit o věci úsudek sám. Nebyl jím tedy ani v žádném směru vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2024, č. j. 9 Ads 12/2023-38, bod 54).
56. Žalovaný také tímto způsobem postupoval a s touto otázkou se v napadeném rozhodnutí neopomněl vypořádat. Na str. 2 napadeného rozhodnutí v této souvislosti nejprve zrekapituloval, že žalobce v doplnění odvolání ze dne 13. 9. 2023 namítal „nedostatečné navržení konstrukce vozovky“, a na str. 4 svého rozhodnutí pak žalovaný vyložil, proč této námitce nepřisvědčil a příslušnou část výroku I prvostupňového rozhodnutí nezměnil. Svůj závěr odůvodnil jednak tím, že se nejedná „o námitky, které se týkají odvolatele nebo jím chráněných práv a zájmů“, a jednak tím, že „podle §159 odst. 2 stavebního zákona za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace odpovídá projektant. Danou projektovou dokumentaci ověřil Ing. Jiří Koudelka, ČKAIT 0402097, autorizovaný inženýr pro dopravní stavby, tj. osoba oprávněná k výkonu této činnosti dle zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Dokumentace má náležitosti dané v příloze 8 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2023, potřebné k posouzení dané stavby“.
57. Soud sice nemůže přisvědčit druhému z důvodů, o něž žalovaný svůj závěr opřel a kterým se evidentně snažil přenést odpovědnost za správné stanovení třídy dopravního zatížení vozovky na projektanta a odmítl ji sám posoudit. Tuto povinnost v probíhajícím řízení žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, bez jakýchkoliv pochybností měl, a pokud tak dokonce ani k odvolací námitce neučinil, postupoval nezákonně (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, body 19 až 24). Přesto však tento nesprávný postup žalovaného nepředstavuje vadu, pro kterou by nemělo napadené rozhodnutí obstát. Soud totiž musí přisvědčit prvnímu z uvedených důvodů.

58. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 13. 9. 2023 v této souvislosti namítal, že navržená třída dopravního zatížení V je nedostatečná z toho důvodu, že po komunikaci bude projíždět více nákladních vozidel, než odpovídá dané třídě zatížení. V tomto podání ani žádném dalším, které v průběhu odvolacího řízení žalobce učinil, však není obsažena vůbec žádná zmínka o tom, jak se tato skutečnost může negativně promítnout do jeho vlastnických či jiných práv k sousedním pozemkům a stavbě (např. zvýšeným hlukem, prachem, kouřem, otřesy, znečištěním, poškozením, nemožností komunikaci užívat apod.). V takovém případě se ovšem nejednalo o námitku, kterou byl žalovaný v napadeném rozhodnutí povinen věcně vypořádat. Ačkoliv tedy její vypořádání ze strany žalovaného nepovažuje soud za správné, nemůže to být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (viz bod 50 odůvodnění tohoto rozsudku).
59. Tento argumentační nedostatek neodstranil žalobce ani v podané žalobě. V ní uvedl, že žalovaný se dle jeho názoru tím, že nezměnil příslušnou část výroku I prvostupňového rozhodnutí týkající se navržené třídy dopravního zatížení, dopustil porušení § 18 a § 19 stavebního zákona a § 16 zákona o pozemních komunikacích. Tedy jinak řečeno nezákonnost postupu žalovaného spatřuje žalobce v jeho rozporu s cíli a úkoly územního plánování a požadavky na plynulost a bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Ohledně dotčení svých práv z titulu vlastnictví sousedních pozemků a na nich se nacházející stavby však ani v žalobě neuvedl žalobce zhora nic. Taková žalobní námitka, jak již soud podrobně vyložil v bodě 51 odůvodnění tohoto rozsudku, nemůže být úspěšná, neboť žalobce ani náznakem nepředestřel, jaký zásah do jeho právní sféry by měl postup žalovaného, který mu vytýká, představovat.
60. Právě uvedené bezesbýtku platí i pro velmi strohou námitku stran nedostatečné šíře kruhového objezdu, jež nebude dle žalobcova názoru průjezdný pro delší automobily a zemědělskou techniku.
61. V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce žádné námitky nevznášel, a logicky tedy ani žádný zásah do svých práv netvrdil. Správnímu orgánu prvního stupně proto nelze důvodně vytýkat, že se k této otázce v prvostupňovém rozhodnutí nevyjadřoval a pouze povšechně konstatoval, že projektová dokumentace splňuje obecné požadavky na výstavbu a že neshledal důvody, které by bránily povolení záměru. I kdyby tomu tak v případě kruhového objezdu nebylo, nepředstavovalo by to vzhledem k žalobcově pasivitě vadu, na kterou by soud mohl brát zřetel.
62. V průběhu odvolacího řízení pak žalobce v této souvislosti namítal, že vnitřní a vnější poloměr kruhového objezdu nebude umožňovat bezpečný průjezd nákladních automobilů s přívěsem (podání ze dne 13. 9. 2023) a že šíře kruhového objezdu je hraniční, delší automobily se na něj nemohou vejít a nepočítá se se zemědělskou technikou (podání ze dne 20. 10. 2023). Jak se však uvedené nedostatky mohou negativně promítnout do jeho vlastnických či jiných práv k sousedním pozemkům a stavbě během odvolacího řízení ani v nejhrubších obrysech nenaznačil.
63. Vypořádal-li se tedy žalovaný – jak je patrné ze str. 3 a 7 napadeného rozhodnutí – s touto otázkou stejným způsobem jako s otázkou nedostatečné konstrukce vozovky, může soud pouze zrekapitulovat to, co již uvedl výše v bodech 57 a 58 tohoto rozsudku. I když bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinností žalovaného posoudit, zda jsou parametry kruhového objezdu dostatečné, vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, jak by se v jeho právní sféře mohlo projevit, že tomu tak není, nemusel se žalovaný touto námitkou věcně zabývat. Její nesprávné vypořádání proto nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

64. Rovněž v řízení před soudem žalobce ohledně případného dotčení svých práv v důsledku nedostatečně dimenzovaného kruhového objezdu nic netvrdil. V takovém případě ovšem soudu nezbyvá než opět konstatovat, že způsob, jakým se správní orgány vypořádaly s otázkou šíře kruhového objezdu, nemůže být důvodem, pro který by napadené rozhodnutí neobstálo v jeho přezkumu.
65. Dále se soud zabýval námitkami uplatněnými pod třetím žalobním bodem.
66. Soud souhlasí se žalobcem, že v průvodní a souhrnné zprávě vypracované Ing. Jiřím Koudělkou v únoru 2020 (stavební objekt SO 101 Komunikace), a to na str. 3, je uveden plánovaný termín zahájení výstavby 04/2020 a plánovaný termín ukončení výstavby 06/2020. Souhlasí se žalobcem i v tom, že v části týkající se osvětlení je na jedné straně dokumentace zmiňována lokalita Roudníky, na dalších stranách Chlumec. Zpráva vypracovaná touž osobou v srpnu 2019 (SO 401 Rozvod veřejného osvětlení) obsahuje v záhlaví první strany text „*Roudníky – kruhová křižovatka*“ a v záhlaví dalších stran text „*Chlumec – Krušnohorská, stavební úpravy pro změnu užívání*“. Soud sice nemůže zcela přisvědčit žalobci, že by projektová dokumentace byla přelepovaná. Nepřehlédl však, že na výkresu z února 2020 „*Situace rozvodu VO změna 02/ 2020*“ (SO 401 Rozvod veřejného osvětlení) je vytištěný text označující stavbu na pozemku parc. č. st. 40 ve vlastnictví žalobce jako „*stodola – autodílna*“ překryt bílou barvou a nahrazen ručně psaným textem „*č. p. XK*“.
67. Tvrdí-li žalobce, že projektová dokumentace neobsahuje veškeré nutné údaje, soudu není zřejmé, jaké konkrétní údaje, kromě vlečných (průjezdových) křivek měl žalobce na mysli. Není přitom úkolem soudu, aby jeho úvahy domýšlel a ony chybějící nutné údaje bez patřičných žalobních tvrzení dohledával (viz bod 52 tohoto rozsudku). Soud nemůže žalobci zcela dát za pravdu ani v tom, že by projektová dokumentace vlečné křivky vůbec neobsahovala. Ty jsou totiž obsaženy v dokumentu „*Trajektorie průjezdu vozidel křižovatkou*“, v němž znázorňují průjezd tří typů vozidel kruhovým objezdem (autobus o délce 13,7 m, nákladní automobil o délce 12 m a osobní automobil o délce 5,11 m). Soud proto souhlasí se žalobcem pouze potud, že v projektové dokumentaci není zpracován průjezd nákladního automobilu s přívěsem. Žalobce však má zcela pravdu v tom, že průjezd kruhovým objezdem není v tomto – a ani v žádné jiné součásti projektové dokumentace – zpracován ve všech myslitelných směrech. Je zpracován pouze v jednom směru, znázorňujícím průjezd všech třech typů vozidel třemi čtvrtinami kruhového objezdu.
68. Výše uvedené dle žalobcova přesvědčení znamená, že projektová dokumentace, jež byla podkladem pro schválení záměru, nesplňuje požadavky stanovené v § 94o odst. 2 stavebního zákona. Žalobce však v podané žalobě ani v souvislosti s touto námitkou, neuvedl vůbec nic, z čeho by soud mohl dovodit, jak by mohla být těmito nedostatky dotčena jeho práva. Netvrdil dokonce ani to, že v důsledku těchto nedostatků nemůže seznat, zda jeho práva mohou být dotčena. Soudu proto opět nezbyvá než uzavřít, že by bylo zcela bez účelu, aby se těmito nedostatky podrobně zabýval. I pokud by totiž dospěl k závěru, že se jedná o nedostatky natolik závažné, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky na ni kladené stavebním zákonem, nemohl by tuto námitku kvůli nedostatku tvrzení o zkrácení žalobce na jeho právech shledat důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

69. Žalobce má pravdu i v tom, že vadu projektové dokumentace spočívající v absenci některých trajektorií průjezdů určitých typů vozidel namítal již v průběhu odvolacího řízení. Učinil tak v podání ze dne 20. 10. 2023. Na tuto odvolací námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nereagoval. K tomu soud dodává, že nepřehlédl, že žalobce v tomto podání poukazoval i na další vady projektové dokumentace, jež pak namítal i v žalobě (viz body 66 a 68 výše).
70. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7) je zřejmé, že žalovaný se těmito námitkami nezabýval proto, že byly obsaženy v podání, které žalobce správním orgánům zaslal až po uplynutí lhůty pro doplnění blanketního odvolání ze dne 14. 8. 2023, jež mu byla stanovena výzvou správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 8. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/284633/2023/BaueJ. Tento postup žalovaného samozřejmě nelze označit za správný, na což poukázal i žalobce hned v úvodu podané žaloby. Správní orgán prvního stupně stanovil žalobci lhůtu k doplnění blanketního odvolání pouze neformálním přípisem. Jednalo se tak o pořádkovou, nikoli propadnou lhůtu. Bylo proto povinností žalovaného nahlížet i na podání, které žalobce učinil po uplynutí této lhůty, jako na řádně učiněné doplnění odvolání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 6 As 374/2021-25, bod 13 a judikaturu zde uvedenou).
71. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil tím mimo jakoukoliv pochybnost řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, vadou. To ovšem samo o sobě neznamená, že by měl soud napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. K tomu by soud mohl přistoupit jen v případě, že by tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. O takovou vadu se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2025, č. j. 3 As 40/2025-37, bod 16).
72. Žalobce své námitky neuplatnil ve lhůtě stanovené v oznámení správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 3. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/82062/2023/BaueJ, ale až v řízení o odvolání. Nijak přitom nespecifikoval, jak by tyto jím tvrzené vady projektové dokumentace mohly negativně zasáhnout do jeho vlastnického či jiného práva k sousedním pozemkům a stavbě. Bez takového tvrzení by ovšem žalobce nemohl za žádných okolností dosáhnout věcného přezkumu těchto námitek (jejich výslovného vypořádání) [viz bod 50 výše]. I kdyby tedy žalovaný posoudil obsah žalobcovy podání ze dne 20. 10. 2023 jako řádné doplnění jeho odvolání, žalobcovou námitkou ohledně absence některých trajektorií průjezdů určitých typů vozidel ani dalšími jím namítanými nedostatky projektové dokumentace by se po věcné stránce vůbec nemusel zabývat. Jejich nezohlednění tak logicky nemohlo mít vliv na výsledek odvolacího řízení, jež se promítl do výroku napadeného rozhodnutí. Ani toto pochybení žalovaného proto nemůže vést ke zrušení jeho rozhodnutí.
73. Následně se soud zabýval námitkami uplatněnými pod čtvrtým žalobním bodem.
74. Žalobce skutečně v rámci svého podání ze dne 29. 4. 2024, jímž se vyjadřoval k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, namítal, že závazné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 4. 2024, č. j. KUUK/026574/2024, jímž bylo změněno závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019, kterým tento orgán ochrany přírody vyslovil souhlas s kácením dřevin v souvislosti s realizací stavebního záměru, nebylo vydáno po dohodě se silničním správním úřadem, přestože se stromy, jejichž kácení bylo odsouhlaseno, nacházejí na silničních pozemcích.

75. Odvolací námitky účastníků řízení směřující vůči závaznému stanovisku jsou v zásadě přípustné, neboť závazné stanovisko má významný vliv na obsah správního rozhodnutí. Zprostředkovane se proto může dotknout jejich právní sféry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 8 As 138/2022-40, body 24 a 25).
76. Žalovaný, aniž by tvrzení žalobce, že se skutečně jedná o silniční pozemky, jakkoliv zpochybňoval, na tuto námitku skutečně reagoval na str. 6 napadeného rozhodnutí jen velmi stroze tak, že *„ke kácení není třeba dohody se silničním správním úřadem, toto nemá zákonnou oporu“*.
77. Mezi žalobcem a žalovaným tak není dle názoru soudu sporu o tom, že pozemky parc. č. XC a parc. č. XI, na nichž se dle výše uvedených závazných stanovisek orgánů ochrany přírody mají nacházet dřeviny, s jejichž kácením vyslovily souhlas, mají být silničními pozemky (pozemky, jež svou povahou odpovídají definici uvedené v § 11 zákona o pozemních komunikacích). Za takového stavu věci soudu nezbyvá než přisvědčit žalobci, že tvrzení žalovaného, že vydání závazného stanoviska nevyžadovalo dohodu se silničním správním úřadem, je v rozporu se zákonem o ochraně přírody a krajiny. Z ustanovení § 8 odst. 1 a 6 tohoto zákona totiž jednoznačně plyne, že závazné stanovisko ke kácení dřevin pro účely společného územního a stavebního řízení na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.
78. Zákon o ochraně přírody a krajiny ani jiný právní předpis formu této dohody nepředepisuje. Nelze tudíž vyloučit, že mohla být v posuzovaném případě uzavřena. Žalovaný však nic takového ve vyjádření k žalobě netvrdil a jím předložený správní spis neobsahuje žádný podklad, jehož obsah by bylo možno interpretovat jako dohodu mezi příslušným orgánem ochrany přírody vydávajícím souhlasné závazné stanovisko ke kácení dřevin v souvislosti s realizací stavebního záměru a příslušným silničním správním úřadem. Jelikož není úkolem soudu, ale žalovaného, hájit v soudním řízení zákonnost svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. 10 As 252/2023-77, bod 9, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 6 As 104/2024-78, bod 25, a ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-84, bod 20), soud nemůže v takovém případě spekulativně domýšlet, že k uzavření dohody skutečně došlo. Tento nedostatek však podle názoru soudu nepředstavuje tak závažné pochybení, aby mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
79. V posuzovaném případě přitom nemůže být žádných pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně, jenž vydal prvostupňové rozhodnutí, byl zároveň příslušným silničním správním úřadem. To jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu. Právě správní orgán prvního stupně se jako silniční správní úřad příslušný podle § 40 odst. 4 písm. a) silničního zákona vyjadřoval ke stavebnímu záměru v rámci koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2023, č. j. MMUL/PO/80209/2023/ChlaI, a své vyjádření potvrdil sdělením ze dne 21. 3. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/98266/2023/SokS. Správní orgán prvního stupně také jako příslušný silniční správní úřad rozhodnutím ze dne 21. 10. 2019, č. j. MMUL/ODM/SÚ/143512/2019/ZeLu, povolil z důvodu výstavby kruhové křižovatky napojení místní komunikace na pozemku parc. č. XD v k. ú. X k silnici III/25350 a rozhodnutím z téhož dne, č. j. MMUL/ODM/SÚ/143520/2019/ZeLu, zvláštní užívání silnice III/25350 na pozemcích parc. č. XC a parc. č. XI v témže k. ú.
80. Pokud by tedy správní orgán prvního stupně poté, co se seznámil se závazným stanoviskem Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019,

k němu měl jakékoliv výhrady z titulu své působnosti silničního správního úřadu, nic mu nebránilo v tom, aby dal v souladu s § 149 odst. 8 správního řádu podnět příslušnému správnímu orgánu k jeho zrušení v přezkumném řízení. Jelikož tak správní orgán prvního stupně nepostupoval, je evidentní, že s obsahem závazného stanoviska souhlasil. Neexistence jeho předchozího souhlasu je tak v kontextu právě uvedeného spíše formálním nedostatkem, jenž nemůže mít vliv na zákonnost jeho závazného stanoviska. To samé platí pro závazné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 4. 2024, č. j. KUUK/026574/2024. Tímto závazným stanoviskem bylo původní závazné stanovisko změněno pouze co do označení stromů, s jejichž kácením byl vysloven souhlas, a upřesněna parc. č. pozemků, na nichž se nacházely (viz bod 39 výše). Jestliže správní orgán prvního stupně neměl z pozice silničního správního úřadu žádné výhrady k původnímu znění závazného stanoviska, lze jen těžko najít racionální důvod, aby tomu bylo jinak v případě jeho změny.

81. Je pravdou, že žalovaný v rámci odvolacího řízení uvedenou změnu závazného stanoviska nepromítl do výroku napadeného rozhodnutí a odpovídajícím způsobem nezměnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně přitom v souladu se závazným stanoviskem Městského úřadu Chabařovice, odboru středisko služeb, ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2343/2019, výrokem II prvostupňového rozhodnutí povolil na pozemcích parc. č. XI a parc. č. XC kácení jednoho kusu akátu (dvojkmen) a dvou kusů hrušně. Jak již bylo uvedeno, v průběhu odvolacího řízení bylo toto stanovisko změněno závazným stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 2. 4. 2024, č. j. KUUK/026574/2024, tak, že byl vysloven souhlas s kácením dvou kusů hrušně na pozemku parc. č. XC a jednoho kusu jasanu (dvojkmen) na pozemku parc. č. XI.
82. Tím sice žalovaný neporušil § 94p odst. 2 a § 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona, jak se domnívá žalobce, neboť důsledkem tohoto postupu není rozpor stavebního záměru se závazným stanoviskem orgánů ochrany přírody (jejich stanoviska nebrání realizaci záměru), ale jeho postup přesto nelze považovat za souladný se zákonem. Jako byl obsahem závazného stanoviska příslušného dotčeného orgánu vydaného podle § 149 odst. 1 správního řádu vázán správní orgán prvního stupně při vydání prvostupňového rozhodnutí, stejně tak byl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vázán závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu vydaného podle § 149 odst. 7 správního řádu. Nemohl se od něj odchýlit, protože by tím překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22, bod 18, a ze dne 21. 5. 2024, č. j. 8 As 55/2024-162, body 29 a 30).
83. Jak již soud opakovaně připomněl výše, žalobní námitka – byť je jí oprávněně namítána nezákonnost napadeného rozhodnutí – nemůže být soudem shledána důvodnou, pokud současně žalobce nebude poukazovat, že touto nezákonností mohl být dotčen na svých právech, či tato skutečnost ani základě řádně uplatněných žalobních tvrzení nevyjde při soudním přezkumu najevo (viz opět bod 51 odůvodnění tohoto rozsudku). Žalobce totiž samozřejmě není oprávněn dovolávat se ochrany veřejného zájmu ani ve vztahu k péči o dřeviny rostoucí mimo les (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40, bod 23).
84. Žalobce v podané žalobě namítal, že uvedené pochybení žalovaného bude mít za následek nevykonatelnost napadené rozhodnutí. Ohledně dotčení svých práv však v souvislosti s touto vadou napadeného rozhodnutí netvrdil nic (kupříkladu snížení pohody bydlení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásahem do krajinného rázu s důsledkem v podobě nemožnosti provedení povoleného kácení, rizika spojená s jeho neprovedením, jež mohou potenciálně hrozit pozemkům a stavbě v jeho vlastnictví apod.). Z výkresové části projektové dokumentace je přitom zřejmé, že stromy, jichž se povolení ke kácení týká, se nacházejí ve vzdálenosti nejméně několika desítek metrů od žalobcových pozemků. Ani podle názoru soudu žádné takové myslitelné dotčení žalobcových práv v souvislosti s uvedenou vadou napadeného rozhodnutí nepřichází v úvahu. Tato vada proto nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

85. Poté se soud zabýval námitkami uplatněnými pod pátým žalobním bodem.
86. Soud souhlasí se žalobcem, a ani žalovaný nečiní sporným, že v rámci odvolacího řízení nepostupoval žalovaný při doručování písemností žalobci zákonným způsobem. Žalobce spolu s podáním ze dne 13. 9. 2023, jímž doplnil své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, předložil správnímu orgánu prvního stupně také plnou moc, jíž jím zvolenou zmocněnkyni zmocnil k zastupování v řízení, a to bez jakýchkoliv omezení. Žalovaný byl tudíž v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu povinen jednotlivé jím vydávané písemnosti doručovat žalobcově zmocněnkyni. Žalovaný takto postupoval u napadeného rozhodnutí. U sdělení ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/1644768/2023, tak neučinil a doručoval je nesprávně přímo žalobci, stejně jako výzvu ze dne 5. 4. 2024, č. j. KUUK/053070/2024. U ní však své pochybení napravit poté, co jej na ně upozornila (jak je patrné z úředního záznamu žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č. j. KUUK/06304/2024) zástupkyně žalobce během nahlížení do spisu dne 16. 4. 2024.
87. V případech, kdy je zástupce účastníka řízení při doručování opomenut, je pro posouzení důsledků takového pochybení správního orgánu klíčové zhodnocení procesní aktivity tohoto účastníka. Pokud mu v důsledku tohoto pochybení nebylo zabráněno v řádném uplatňování jeho práv, nelze tuto vadu řízení považovat za tak závažnou, aby měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2023, č. j. 1 As 344/2021-29, body 15 a 16, a ze dne 16. 6. 2022, č. j. 1 Ads 30/2022-42, bod 29 až 33).
88. Sdělením ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/1644768/2023, žalovaný účastníky řízení pouze vyrozuměl, že po dobu vyřizování jeho žádosti ze dne 15. 11. 2023, č. j. KUUK/164602/2023, o změnu nebo potvrzení závazného stanoviska nadřízeným správním orgánem mu neběží v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu lhůta pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. A tomu tak přes poněkud ne zcela jasnou formulaci tohoto ustanovení opravdu je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2024, č. j. 10 As 282/2023-44, body 15 až 18). Skutečnost, že tuto informaci obdržel přímo žalobce, a ne jeho zástupkyně, se tak jeho procesních práv mohla stěžejně nějak závažněji dotknout, i když ji žalovaný nezaslal žalobcově zástupkyni, a to ani dodatečně.
89. Závaznější zásah do žalobcových práv by mohlo představovat nesprávné doručení výzvy žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. KUUK/053070/2024. Jejím prostřednictvím byl žalobce vyzván k uplatnění svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu, jež představuje jedno ze základních procesních práv účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, č. 3560/2017 Sb. NSS). V daném případě se žalobce téhož dne, kdy mu byla výzva žalovaného doručena, společně se svou zástupkyní dostavil k nahlížení do spisu. Zástupkyně žalobce této možnosti využila opakovaně ještě dne 24. 4. 2024 poté, co jí žalovaný také doručil výzvu ze dne 5. 4. 2024, č. j. KUUK/053070/2024. To

je patrné z úředních záznamů žalovaného č. j. KUUK/06304/2024 a č. j. KUUK/063065/2024. K podkladům rozhodnutí se pak žalobce vyjádřil prostřednictvím podání ze dne 29. 4. 2024, jež učinila žalobcova zástupkyně. Je tedy evidentní, že žalobce měl možnost se opakovaně prostřednictvím své zástupkyně, a to i po řádném doručení výzvy, s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a následně se k nim před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu opět jejím prostřednictvím vyjádřit. Soud je proto přesvědčen, že ani pochybení žalovaného spočívající v nesprávném doručení této písemnosti, které následně napravil, na újmu uplatňování žalobcových práv nebylo.

90. Co se týče žalobcem velmi obecně namítané vady řízení spočívající v tom, že se mu nepodařilo nalézt při nahlížení do spisu veškeré doklady o doručení jednotlivých písemností účastníkům řízení, soud k ní ve stejné míře obecnosti (viz bod 52 odůvodnění tohoto rozsudku) uvádí, že nezjistil, že by ve spise chyběl jakýkoliv doklad o doručení nějaké písemnosti žalobci. Mínil-li žalobce svou námitkou, že by snad ve spise chyběly doklady o doručení některých písemností jiným účastníkům řízení, taková argumentace nemůže být z povahy věci úspěšná, ani kdyby skutečně takové nedostatky správní spis vykazoval. Žalobce se totiž nemůže důvodně dovolávat ani ochrany procesních práv jiných účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 As 234/2020-35, bod 37, a ze dne 30. 4. 2024, č. j. 8 As 282/2022-41, bod 24). To samé platí ohledně žalobcovy obdobně obecně koncipované námitky, že jednomu z účastníků řízení bylo nesprávně doručováno do datové schránky podnikající fyzické osoby. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobci žádná písemnost tímto způsobem doručována nebyla a hájení práv jiných účastníků řízení (dle žalobcova vyjádření k podkladům rozhodnutí patrně pana J. M.) žalobci nepřísluší.
91. Jako dalšími se soud zabýval námitkami uplatněnými pod šestým žalobním bodem.
92. V žalovaném předloženém správním spise se nacházejí celkem dvě vyjádření společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., k existenci zařízení v jejím vlastnictví v místě realizace stavebního záměru (ze dne 26. 11. 2022, zn. O22610243783/UTPCUL/MD, a ze dne 19. 2. 2023, zn. SCVKZAD161883, obě na č. l. 26 spisu vedeného správním orgánem prvního stupně). Žalobce skutečně v doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023 namítal, že ačkoliv je v části B 1.2 průvodní a souhrnné zprávy vypracované Ing. Jiřím Koudelkou v únoru 2020 uvedeno, že v prostoru stavby se nachází vodovod i kanalizační řad, vyjádření společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., na č. l. 26 existenci kanalizace nijak nezmiňuje, a není tudíž nijak podloženo, že v souvislosti s realizací stavebního záměru nedojde k ohrožení existující kanalizace či dotyku s ní.
93. Stanoviska vlastníků veřejné dopravní nebo technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, jsou obligatorní přílohou žádosti o vydání společného povolení [§ 94l odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Nejvyšší správní soud dospěl ve své recentní judikatuře k závěru, že ve vztahu k námitce neplatnosti či neaktuálnosti těchto stanovisek nemusí účastník řízení, jehož účastenství vyplývá z jeho vlastnického práva k sousedním stavbám anebo pozemkům nebo stavbám na nich, tvrdit dotčení na svém vlastnickém právu, protože neplatnost či neaktuálnost zmíněných stanovisek se jeho vlastnického práva obecně dotýká. Jedná se tedy o námitku, kterou jsou správní orgány potažmo soud povinny přezkoumat věcně, neboť musí posoudit, zda uvedené vady těchto stanovisek mohly mít vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 As 84/2024-36, body 10 až 18, a ze dne 10. 7. 2025, č. j. 6 As 225/2024-55, body 20 až 26).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

94. Žalovaný se touto žalobcovou námitkou věcně nezabýval. Usoudil totiž (nesprávně, jak již soud vyložil v bodech 70 a 71 tohoto rozsudku), že nebyla uplatněna ve lhůtě k doplnění odvolání poskytnuté žalobci výzvou správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 8. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/284633/2023/BaueJ, a tudíž se jí nemusí zabývat. Soud si je samozřejmě vědom, že žalobce tuto námitku uplatnil poprvé až v řízení o odvolání proti napadenému rozhodnutí, tedy dávno po lhůtě stanovené v oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 3. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/82062/2023/BaueJ.
95. Správní orgán prvního stupně a následně žalovaný ovšem byli povinni zjistit podle § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to jednak ke dni vydání jejich rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2024, č. j. 1 As 253/2024-27, bod 27 a judikaturu zde odkazovanou), jednak v rozsahu, aby jejich rozhodnutí byla v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, jež jim ukládá povinnost postupovat v souladu s právními předpisy. Podle § 94o odst. 2 písm. c) stavebního zákona pak byli povinni v řízení posoudit soulad stavebního záměru s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem. Soud je proto toho názoru, že námitka směřující vůči neplatnosti nebo neaktuálnosti stanoviska vlastníka veřejné dopravní nebo technické infrastruktury je námitkou, jež poukazuje na možné porušení kogentních ustanovení právních předpisů [§ 3 správního řádu a § 94o odst. 2 písm. c) stavebního zákona]. Z judikatury Nejvyššího správního soudu odkazované v bodě 93 přitom vyplývá, že pochybení správních orgánů spočívající v tom, že při svém rozhodování vycházely z neplatného nebo neaktuálního stanoviska vlastníka veřejné dopravní nebo technické infrastruktury může mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Takovou námitku tudíž mohl žalobce uplatnit i po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 8. 2023, č. j. MMUL/ODM/SÚ/284633/2023/BaueJ (viz bod 50 odůvodnění tohoto rozsudku).
96. Dle přesvědčení soudu se proto žalovaný měl v napadeném rozhodnutí žalobcovou námitkou týkající se neaktuálnosti stanoviska společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., věcně zabývat a posoudit její důvodnost. To však žalovaný neučinil, tedy v rozporu s § 94m odst. 3, § 94n odst. 3 stavebního zákona a § 89 odst. 2 správního řádu nepřezkoumal správnost prvostupňového rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných námitek. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se v něm žalovaný s řádně uplatněnou odvolací námitkou nevypořádal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239, bod 69).
97. Je samozřejmě pravdou, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku účastníka řízení. Vadou nepřezkoumatelnosti zatíží své rozhodnutí jen tehdy, pokud zcela (tedy i implicitně) opomenou vypořádat podstatnou námitku účastníka řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, bod 74). O tom, že se v daném případě o marginální námitku nejedná, svědčí bez dalšího to, že Nejvyšší správní soud dospěl ve své judikatuře k závěru, že je nutno zmíněnou námitku podrobit věcnému vypořádání.
98. Soud samozřejmě nepřehlédl, že se žalovaný snažil tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí částečně odstranit ve vyjádření k žalobě, kde argumentoval v tom smyslu, že všechna závazná stanoviska a vyjádření byla platná v době podání žádosti o vydání společného povolení (viz bod 16 výše).

99. Takové dodatečné doplnění odůvodnění rozhodnutí ovšem nemá z hlediska jeho soudního přezkum žádnou relevanci. Účinná obrana žalovaného by mohla spočívat v tom, že by ve svém vyjádření k žalobě poukázal na ty části žalobou napadeného rozhodnutí, z nichž podle jeho názoru vyplývá, že se v nich touto námitkou zabýval, případně – pokud by se s ní skutečně vědomě nevypořádal – by ve svém vyjádření vysvětlil, proč to nebylo na újmu přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 As 152/2015-61, bod 36).
100. K tomu soud pro úplnost dodává, že za těchto okolností se nemohl sám zabývat otázkou, zda je tato žalobcová námitka důvodná. Opačný postup by totiž znamenal, že by se až v řízení před soudem posuzovala prvně otázka podstatná z hlediska zákonnosti rozhodnutí o schválení stavebního záměru, čímž by soud nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného a doplňoval odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, bod 12, ze dne 24. 10. 2022, č. j. 4 As 369/2021-26, bod 15, a ze dne 16. 8. 2023, č. j. 7 As 142/2022-24, bod 22).
101. Právě uvedené platí i pro žalobní námitku, jejímž prostřednictvím žalobce poukazoval na to, že jedno ze stanovisek společnosti ČEZ Distribuce, a. s., z nichž správní orgán prvního stupně vycházel, pozbylo platnosti před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to již dne 13. 5. 2023.
102. Z doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023 je totiž zřejmé, že totéž žalobce namítal již v odvolacím řízení. Žalobce zde uvedl, že sdělení „ČEZ“ na č. l. 27 skončila platnost 13. 5. 2023. Ve spise vedeném správním orgánem prvního stupně se přitom nachází na č. l. 27 pouze jedno takové sdělení, a to sdělení společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 13. 11. 2022, zn. 0101841425.
103. Z důvodů, které soud vyložil výše v bodech 93 až 97 odůvodnění tohoto rozsudku, se měl žalovaný také s touto žalobcovou námitkou směřující proti neplatnosti stanoviska vlastníka technické infrastruktury vypořádat v napadeném rozhodnutí. Pokud tak neučinil, brání tento nedostatek soudu, aby v rozsahu této žalobní námítky napadené rozhodnutí přezkoumal. Mohl by tak totiž učinit pouze za předpokladu, že by nahradil chybějící úvahu žalovaného úvahou vlastní, čímž by znovu nepřípustně nahrazoval činnost žalovaného. Jelikož tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí brání soudu ve vypořádání žalobní námítky, jedná se opět o vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS).
104. K obecné žalobcově námitce, že několika dalším stanoviskům vlastníků technické infrastruktury skončila platnost v průběhu odvolacího řízení soud ve stručnosti uvádí, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil námitky pouze vůči vyjádřením společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., ze dne 26. 11. 2022, zn. O22610243783/UTPCUL/MD, a ze dne 19. 2. 2023, zn. SCVKZAD161883, (viz bod výše 92) a stanovisku společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 13. 11. 2022, zn. 0101841425, (viz bod výše 102). Žalovaný tudíž nebyl povinen se k otázce platnosti dalších stanovisek, z nichž správní orgány při svém rozhodování vycházely (viz bod 33 výše), v napadeném rozhodnutí explicitně vyjadřovat. To, že tak neučinil, proto soudu v případě této žalobní námítky nebrání v jejím vypořádání.

105. Všechna tato ostatní vyjádření byla vydána v průběhu roku 2022 a byla platná jeden rok ode dne jejich vydání, a to s výjimkou vyjádření společnosti CETIN a. s. ze dne 23. 10. 2022, č. j. 814020/2022, jež mělo platnost dva roky od jeho vydání.
106. Není tedy pochyb o tom, že všechna tato vyjádření vyjma posledně uvedeného pozbyla platnosti dříve, než bylo vydáno napadené rozhodnutí, a tedy i před pravomocným schválením stavebního záměru. Ve všech těchto vyjádřeních však vlastníci technické infrastruktury uvedli, že při realizaci stavebního záměru nedojde ke střetu s infrastrukturou v jejich vlastnictví, neboť se v dotčeném území nenachází, a k realizaci záměru neměly žádné výhrady. Správní orgán prvního stupně pak ve výroku I bodech 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí mimo jiné uložil stavebníkovi před zahájením prací zajistit vytyčení existujících sítí, zabezpečit jejich ochranu, oznámit jejich správcům předem zahájení prací, povinnost řídit se jejich pokyny, prokazatelně seznámit s polohou existujících sítí pracovníky provádějící výkopové práce a provádět výkopové práce ve vzdálenosti 1 až 1,5 m pouze ručně.
107. Za těchto okolností, kdy dle vyjádření jednotlivých vlastníků nemá dojít k dotčení jimi vlastněné infrastruktury, přičemž z ničeho nevyplývá, že se by se tento stav věci měl po uplynutí platnosti jednotlivých stanovisek změnit (a ostatně ani žalobce nic takového netvrdí) a správní orgány stanovily podmínky provádění stavebních prací způsobem zajišťujícím při realizaci stavebního záměru ochranu té infrastruktury, která mohla v dotčené lokalitě vzniknout následně (viz předchozí bod), nepovažuje soud skutečnost, že správní orgány v řízení nerozhodovaly na základě platných stanovisek vlastníků technické infrastruktury, za tak závažnou vadu, aby mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
108. Právě uvedené se samozřejmě netýká případného dotčení infrastruktury ve vlastnictví společnosti ČEZ Distribuce, a. s. Ta sice ve vyjádřeních ze dne 21. 11. 2022, zn. 001129665273 a zn. 001129665186, rovněž neuvedla, že by mělo dojít ke styku s infrastrukturou v jejím vlastnictví a neuplatnila v nich žádné výhrady. Neuvedla v nich však nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že by tato vyjádření nahrazovala její předchozí vyjádření ze dne 13. 11. 2022, zn. 0101841425. Vyhodnotit, zda ani neplatnost jejích stanovisek není zásadní vadou, tudíž bude možné až poté, co žalovaný posoudí důvodnost námítky týkající se neplatnosti jejího vyjádření ze dne 13. 11. 2022, zn. 0101841425. To z výše uvedených důvodů (viz body 101 až 103 tohoto rozsudku) nemůže za žalovaného učinit soud. Nemůže tudíž za něj učinit ani návaznou úvahu o důsledcích neplatnosti zmíněných stanovisek.
109. Soud souhlasí se žalobcem, že platnost závazného stanoviska orgánu územního plánování vydaného pro účely územního řízení (§ 96b odst. 1 stavebního zákona) je ve souladu s § 96b odst. 5 stavebního zákona omezená, a to na dva a v odůvodněných případech na tři roky. Pokud by tedy v průběhu řízení před správními orgány došlo k tomu, že by pozbylo platnosti, nemohly by z něho nadále vycházet a musely by si vyžádat závazné stanovisko nové (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2024, č. j. 39 A 17/2024-83, bod 44, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 41 A 30/2024-94, bod 18, a ze dne 21. 5. 2025, č. j. 51 A 50/2024-134, bod 31).
110. K tomu však v projednávaném případě nedošlo. Závazné stanovisko Městského úřadu Chabařovice ze dne 19. 10. 2019, č. j. 2808/SÚ/347/19/ZávS/dub, na něž poukazuje žalobce, totiž není, a ani nemůže být závazným stanoviskem orgánu územního plánování.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

111. To je patrné již přímo z jeho obsahu, neboť jej tento orgán vydal jako obecný stavební úřad podle § 13 odst. 1 písm. e) stavebního zákona v souladu s § 94j odst. 2 téhož zákona, a toliko v něm konstatoval, že veřejné zájmy na úseku stavebního řádu ve smyslu § 132 stavebního zákona, které jsou v jeho působnosti, nebudou stavebním záměrem dotčeny.
112. Navíc by tento orgán závazné stanovisko orgánu územního plánování podle § 96b stavebního zákona vůbec nemohl vydat. Orgánem územního plánování příslušným k jeho vydání je totiž obecní úřad obce s rozšířenou působností, případně krajský úřad [§ 6 odst. 1 písm. e), § 7 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], tedy v daném případě Magistrát města Ústí nad Labem (viz § 7 odst. 1 zákona č. 51/2020 Sb. o územně správním členění státu, ve spojení s § 5 odst. 14 vyhlášky č. 346/2020 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s rozšířenou působností, území obvodů hlavního města Prahy a příslušnosti některých obcí do jiného okresu a § 66 zákona č. 128/2000 Sb., obcích).
113. Magistrát města Ústí nad Labem také, jak správně připomněl žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz bod 16 výše), souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování v rámci svého zákonného zmocnění vydal. Toto stanovisko je totiž jako bod 8 součástí jeho koordinovaného závazného stanoviska ze dne 7. 3. 2023, č. j. MMUL/PO/80209/2023/ChlaI. Vzhledem k datu jeho vydání je pak evidentní, že před vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo pozbýt platnosti.
114. V případě závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice ze dne 19. 10. 2019, č. j. 2808/SÚ /347/19/ZávS/dub, pak skutečnost, že bylo v době vydání napadeného rozhodnutí starší dvou let, sama o sobě žádnou vadou není. Žádnou vadu také nepředstavuje bez dalšího ani to, že bylo vydáno dříve, než byla (nejméně v rozsahu týkajícím se objektu SO 101 Komunikace) zpracována projektová dokumentace, která byla podkladem pro schválení stavebního záměru. Toto závazné stanovisko nemá zákonem omezenou dobu platnosti. Nic tudíž nebránilo tomu, aby bylo použito jako poklad pro rozhodnutí správních orgánů, pokud dospěly se znalostí místních poměrů k závěru, že v době od jeho vydání nedošlo k takovým změnám poměrů v lokalitě dotčené stavebním záměrem, že by již ve vztahu k tomuto záměru jeho závěry nadále nemohly obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 5 As 275/2022-56, bod 39).
115. K tomu soud dodává, že nemohl použitelnost tohoto stanoviska blíže zkoumat a hodnotit, zda správní orgány měly dostatek podkladů pro posouzení souladu stavebního záměru s jednotlivými zákonem chráněnými zájmy, ani hodnotit případné související dotčení žalobcových práv. Žalobce totiž ani v žalobě, ani v řízení před správními orgány netvrdil, jaké veřejné zájmy nebyly s ohledem na změnu poměrů či projektové dokumentace v důsledku toho, že správní orgány vycházely z výše uvedeného závazného stanoviska Městského úřadu Chabařovice, dostatečně posouzeny a jak se to dotýká jeho práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2024, č. j. 5 As 252/2022-36, bod 32).
116. Právě uvedené platí i pro zcela obecnou námitku, že se žalobci poněkud nejasné jeví stanovisko Krajské hygienické stanice v Ústí nad Labem. Tento dotčený orgán se v závazném stanovisku ze dne 2. 11. 2022, č. j. KHSUL 51535/2022, vyjádřil tak, že se stavebním záměrem souhlasí a v souladu s § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů stanovil celkem čtyři podmínky, na něž je jeho souhlas vázán. Ve sdělení ze dne 15. 3. 2023, č. j. KHSUL 117878/2023, pak potvrdil, že jeho souhlasné závazné stanovisko zůstává

v platnosti. Soudu se na rozdíl od žalobce jeví obsah obou písemností zcela jasný a nevyvolávající žádné pochybnosti. Blíže se jím však pro nedostatek relevantní žalobní argumentace zabývat nemohl.

117. Co se týče žalobcem zpochybňovaných smluv o úpravě vzájemných práv a povinností souvisejících se vstupem do tělesa silnice v důsledku realizace stavby „VO – výstavba kruhové křižovatky Roudníky“, č. X/6195/2022/UL, a o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti inženýrské sítě č. VI/6198/2022/UL, první z uvedených stanovuje podmínky, za nichž bude moci stavebník v souvislosti s realizací stavebního záměru užívat komunikaci č. III/25350 a silniční pozemky, k nimž vykonává vlastnická práva Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, příspěvková organizace, druhá pak podmínky pro budoucí zřízení služebnosti ve prospěch stavebníka k těmto pozemkům, jež jsou ve vlastnictví Ústeckého kraje.
118. Povinností správního orgánu prvního stupně a následně žalovaného bylo podle § 94l odst. 2 písm. a) ve spojení s § 184a stavebního zákona v případě, že stavebník nebyl vlastníkem příslušných pozemků a nebyl oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby uskutečnit stavební záměr, ověřit, zda žádost o vydání společného povolení zahrnuje souhlas jejich vlastníka k umístění a provedení stavebního záměru. Soud se nedomnívá, že by této povinnosti správní orgány nedostály. Ze stavebního zákona ani jiného právního předpisu nevyplývá, že by byly povinny hlouběji zkoumat platnost příslušné dohody, popř. jiné listiny dokládající souhlas vlastníka s umístěním a provedením stavebního záměru, pokud z předložených listin či jiných skutečností nevyplývají o platnosti uděleného souhlasu pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 As 25/2019-29, bod 52).
119. Sama skutečnost, že obě smlouvy byly podepsány paní Lenkou Holovskou, náměstkyní ředitele Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, příspěvkové organizace, podle názoru soudu není s to takovou pochybnost vzbudit. Smlouvu č. X/6195/2022/UL uzavíral stavebník přímo s touto organizací, smlouvu č. VI/6198/2022/UL pak s Ústeckým krajem zastoupeným touto organizací. To, že by Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, příspěvková organizace, obě smlouvy nebyla oprávněna uzavřít, z ničeho nevyplývá a ani žalobce její oprávnění nezpochybňuje. Sám žalobce pak připouští, že za tuto organizaci může jednat i jiná osoba než její ředitel. Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá, že by oprávnění, na jehož základě tak může činit, muselo být součástí smluv, které tato osoba za uvedenou organizaci podepisuje, či se na ně tyto smlouvy musely explicitně odvolávat. Jelikož jsou obě smlouvy opatřeny nejen podpisem osoby jednající za tuto organizaci, ale i razítkem organizace, není soudu zřejmé, proč by kdokoli o jejím oprávnění k tomuto jednání měl důvod pochybovat. To platí tím spíše, že ve spise vedeném správním orgánem prvního stupně je založena koordinační situace stavebního záměru, jež obsahuje souhlas Správy a údržby silnic Ústeckého kraje, příspěvkové organizace, s tímto záměrem, který byl udělen dne 15. 2. 2023. Po uzavření obou smluv s ním tedy tato organizace vyslovila souhlas postupem vyžadovaným v § 184a odst. 2 stavebního zákona. Jen těžko si lze představit, že by tak učinila, pokud by měla pochybnosti o platnosti smluv, které před jeho udělením se stavebníkem uzavírala.
120. K tomu soud opět dodává, že žalobce ani ve vztahu k této námitce neuvedl ani náznakem nic, z čeho by bylo možno dovodit, jak by se případná pochybnost ohledně platnosti zmíněných smluv mohla dotýkat jeho právní sféry.

121. Co týče námitek, které žalobce uplatnil pod prvním žalobním bodem, soud, jak již opakovaně uvedl výše, souhlasí se žalobcem, že žalovaný pochybil, pokud se nezabýval obsahem jeho podání ze dne 20. 10. 2023, jímž doplňoval podané odvolání. Soud se však nad rámec toho, co považoval za nezbytné pro vypořádání konkrétní žalobcovy argumentace (viz výše), nezabýval otázkou, zda skutečně nevypořádání všech jednotlivých námitek uvedených v tomto podání představovalo tak závažnou vadu, pro kterou by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit. Správní soudnictví je založeno především na kasačním principu a správní soud není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. primárně soudem nalézacím, nýbrž přezkumným. Není proto na místě, aby za této situace činil takové úvahy nejprve soud, neboť by to nemohlo nic změnit na jeho závěru, že napadené rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo, a tudíž ani změnit výsledek tohoto řízení. Bude tak proto nejprve na žalovaném, aby v dalším řízení posoudil námitky žalobce obsažené v jeho podání ze dne 20. 10. 2023, popřípadě i v podáních dalších, jimiž se soud nezabýval, zhodnotil jejich přípustnost a ty, které shledá přípustnými, odpovídajícím způsobem vypořádal.
122. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí výrokem I tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, neboť shledal, že je zatíženo vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zčásti je nezákonné. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
123. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč. Ta se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a z odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupkyně (advokátky). S účinností od 1. 1. 2025 byla vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), novelizována vyhláškou č. 258/2024 Sb., podle jejíhož čl. II „za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky“. Soud proto při stanovení výše nákladů žalobcova zastoupení vyšel ze znění advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“), když veškeré ze spisu vyplývající úkony právní služby poskytla zástupkyně žalobci před 1. 1. 2025. Náklady právního zastoupení žalobce se skládají z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) AT [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady souvisejících hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 1 428 Kč, která představuje náhradu 21 % DPH z uvedených částek. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za repliku k vyjádření žalovaného, neboť ta obsahovala především rekapitulaci argumentace uplatněné již v žalobě, a nepřinesla tudíž ve věci nic nového. Nelze ji proto považovat za důvodně (účelně) vynaložený náklad nezbytný pro hájení jeho práv v řízení.
124. Výrok III o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu